

Zbierka súdnych rozhodnutí

NÁVRHY GENERÁLNEHO ADVOKÁTA
YVES BOT
prednesené 26. júla 2017¹

Vec C-389/15

**Európska komisia
proti**

Rade Európskej únie

„Žaloba o neplatnosť – Rozhodnutie Rady, ktorým sa povoľuje začatie rokovaní o revidovanej Lisabonskej dohode o ochrane označení pôvodu a zemepisných označení – Výlučná právomoc Únie – Článok 3 ods. 1 ZFEÚ – Článok 207 ZFEÚ – Spoločná obchodná politika – Obchodné aspekty duševného vlastníctva“

1. Európska komisia sa svojou žalobou domáha, aby Súdny dvor zrušil rozhodnutie Rady Európskej únie zo 7. mája 2015, ktorým sa povoľuje začatie rokovaní o revidovanej Lisabonskej dohode o ochrane označení pôvodu a zemepisných označení v súvislosti so záležitosťami, ktoré patria do právomoci Európskej únie².
2. Po vydaní stanovísk 3/15³ a 2/15⁴ má Súdny dvor v predmetnej veci opäť spresniť rozsah spoločnej obchodnej politiky, ktorá predstavuje, ako to stanovuje článok 3 ods. 1 písm. e) ZFEÚ, oblasť výlučnej právomoci Únie. Konkrétnejšie, Súdny dvor má rozhodnúť, či zavedenie systému medzinárodného zápisu a vzájomnej ochrany označení pôvodu a zemepisných označení, ktorého sa týka napadnuté rozhodnutie, patrí alebo nepatrí medzi „obchodné aspekty duševného vlastníctva“ v zmysle článku 207 ods. 1 ZFEÚ.

I. Právny rámec

A. Medzinárodné právo

3. Lisabonská dohoda o ochrane označení pôvodu a ich medzinárodného zápisu, podpísaná v Lisabone 31. októbra 1958 (ďalej len „Lisabonská dohoda“), je dohodou vypracovanou Svetovou organizáciou duševného vlastníctva (WIPO), ku ktorej môže pristúpiť každý štát, ktorý je zmluvnou stranou Dohovoru na ochranu priemyslového vlastníctva podpísaného v Paríži 20. marca 1883 (ďalej len „Parížsky dohovor“). Do platnosti vstúpila 25. septembra 1966, pred jej revíziou z roku 1967 a neskôr, v roku 1979, bola zmenená a doplnená.

¹ Jazyk prednesu: francúzština.

² Ďalej len „napadnuté rozhodnutie“.

³ Stanovisko 3/15 (Marrákešská zmluva o uľahčení prístupu k uverejneným dielam) zo 14. februára 2017 (EU:C:2017:114).

⁴ Stanovisko 2/15 zo 16. mája 2017 (ďalej len „stanovisko 2/15“, EU:C:2017:376).

4. Zmluvnými stranami Lisabonskej dohody je v súčasnosti 28 štátov. Medzi nimi sa nachádza sedem členských štátov Únie, a to Bulharská republika, Česká republika, Francúzska republika, Talianska republika, Maďarsko, Portugalská republika a Slovenská republika. Tri ďalšie členské štáty, a to Helénska republika, Španielske kráľovstvo a Rumunsko podpísali túto dohodu, ale ku dnešnému dňu ju neratifikovali. Únia naproti tomu nie je zmluvnou stranou tejto dohody, ku ktorej môžu pristúpiť iba štáty.

5. Podľa článku 1 Lisabonskej dohody štáty, ktoré sú jej zmluvnými stranami, tvoria Osobitnú úniu v rámci Únie na ochranu priemyslového vlastníctva založenej Parížskym dohovorom a zaväzujú sa podľa podmienok tejto dohody chrániť na svojich územiach označenia pôvodu výrobkov iných krajín Osobitnej únie od okamihu, keď sú zapísané na Medzinárodnom úrade duševného vlastníctva WIPO.

6. Podľa článku 2 ods. 1 Lisabonskej dohody sa má „označenie pôvodu“ chápať ako zemepisný názov krajiny, oblasti alebo miesta slúžiaci na označenie, odkiaľ pochádza výrobok, ktorého akosť alebo znaky sú dané výlučne alebo podstatne zemepisným prostredím, počítajúc do toho prírodných činiteľov a ľudských činiteľov.

7. Články 3 až 7 tejto dohody upravujú podmienky ochrany označení pôvodu, na ktoré sa vzťahuje, ako aj spôsoby ich zápisu Medzinárodným úradom duševného vlastníctva WIPO.

8. Jej článok 8 uvádza, že konania potrebné na to, aby sa zabezpečila ochrana označení pôvodu, sa budú môcť vykonávať v každej krajine Osobitnej únie podľa jej národného zákonodarstva.

9. Článok 13 ods. 2 Lisabonskej dohody stanovuje, že táto dohoda môže byť revidovaná na konferenciách združujúcich delegátov krajín Osobitnej únie uvedenej v článku 1 tejto dohody.

B. Právo Únie

10. Únia postupne od roku 1970 prijala rôzne akty upravujúce podmienky ochrany označení pôvodu a zemepisných označení týkajúcich sa určitých druhov výrobkov, a to vín, liehovín a aromatizovaných vín, ako aj iných poľnohospodárskych výrobkov a potravín.

11. Právna úprava Únie v tejto oblasti v súčasnosti pozostáva z nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 110/2008 z 15. januára 2008 o definovaní, popise, prezentácii, označovaní a ochrane zemepisných označení liehovín a o zrušení nariadenia (EHS) č. 1576/89 Rady⁵, z nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) č. 1151/2012 z 21. novembra 2012 o systémoch kvality pre poľnohospodárske výrobky a potraviny⁶, z nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) č. 1308/2013 zo 17. decembra 2013, ktorým sa vytvára spoločná organizácia trhov s poľnohospodárskymi výrobkami, a ktorým sa zrušujú nariadenia Rady (EHS) č. 922/72, (EHS) č. 234/79, (ES) č. 1037/2001 a (ES) č. 1234/2007⁷, ako aj z nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) č. 251/2014 z 26. februára 2014 o vymedzení, opise, obchodnej úprave, označovaní a ochrane zemepisných označení aromatizovaných vínnych výrobkov a o zrušení nariadenia Rady (EHS) č. 1601/91⁸.

5 Ú. v. EÚ L 39, 2008, s. 16.

6 Ú. v. EÚ L 343, 2012, s. 1.

7 Ú. v. EÚ L 347, 2013, s. 671.

8 Ú. v. EÚ L 84, 2014, s. 14.

II. Okolnosti predchádzajúce sporu a napadnuté rozhodnutie

A. Revízia Lisabonskej dohody

12. Zhromaždenie Osobitnej únie vzniknuté na základe Lisabonskej dohody vytvorilo v septembri 2008 pracovnú skupinu poverenú pripraviť revíziu určenú na zlepšenie a zatraktívnenie tejto dohody, pri zachovaní jej cieľov a zásad.

13. V októbri 2014 sa táto pracovná skupina dohodla na návrhu tohto aktu (ďalej len „návrh revidovanej dohody“). Zmeny, ktoré tento návrh predvídal, v znení oznámenom generálnym riaditeľom WIPO 14. novembra 2014, sa týkali predovšetkým pôsobnosti stanovenej ochrany, ktorú bolo navrhnuté rozšíriť na zemepisné označenia (články 2 a 9), obsahu a hraníc tejto ochrany (články 10 až 20), ako aj možnosti poskytnutej medzivládny organizáciám prístup k tejto dohode a zúčastniť sa na hlasovaní v zhromaždení (články 22 a 28).

14. Od 11. do 21. mája 2015 bola v Ženeve zvolaná diplomatická konferencia na účely preskúmania a prijatia tohto návrhu. Na túto konferenciu boli pozvané, v súlade s návrhom rokovacieho poriadku schváleným prípravným výborom, nielen delegácie 28 zmluvných štátov Lisabonskej dohody, ale aj dve takzvané „špeciálne“ delegácie, medzi ktorými bola delegácia Únie, ako aj určitý počet takzvaných „pozorovateľských“ delegácií zastupujúcich štáty, ktoré sú členmi WIPO, ale nie sú zmluvnými stranami tejto dohody.

15. Táto diplomatická konferencia prijala 20. mája 2015 Ženevský akt o Lisabonskej dohode o ochrane označení pôvodu a zemepisných označení, ktorý bol predložený na podpis 21. mája 2015.

B. Odporúčanie Komisie a napadnuté rozhodnutie

16. V kontexte uvedenej diplomatickej konferencie prijala Komisia 30. marca 2015 odporúčanie na rozhodnutie Rady, ktorým sa povoľuje začatie rokovaní o revidovanej Lisabonskej dohode o ochrane označení pôvodu a ich medzinárodného zápisu (ďalej len „odporúčanie Komisie“).

17. Komisia v tomto odporúčaní po prvé vyzvala Radu, aby svoje rozhodnutie založila na článku 207 ZFEÚ a na článku 218 ods. 3 a 4 ZFEÚ, vzhľadom na výlučnú právomoc priznanú Únii článkom 3 ods. 1 písm. e) ZFEÚ v oblasti spoločnej obchodnej politiky na jednej strane, a na cieľ, ako aj obsah Lisabonskej dohody na druhej strane.

18. Po druhé Komisia Rade navrhla, aby jej zverila vedenie rokovaní v mene Únie v rámci smerníc pre rokovania určených Radou a v spolupráci s osobitným výborom stanoveným Radou.

19. Rada prijala 7. mája 2015 napadnuté rozhodnutie, ktoré sa odchyľilo od odporúčania Komisie, zakladajúc sa na článku 114 ZFEÚ a na článku 218 ods. 3 a 4 ZFEÚ. Jeho odôvodnenie 3 vysvetľuje dôvod tohto právneho základu takto:

„(3) [Návrh] revidovanej dohody zavádza systém ochrany označení pôvodu a zemepisných označení zmluvných strán prostredníctvom jediného zápisu. Táto otázka je predmetom harmonizácie v rámci vnútornej právnej úpravy [Únie] v oblasti označení poľnohospodárskych výrobkov a patrí teda do spoločnej právomoci Únie (pokiaľ ide o označenia pôvodu a zemepisné označenia poľnohospodárskych výrobkov) a jej členských štátov (pokiaľ ide o označenia pôvodu a zemepisné označenia iných než poľnohospodárskych výrobkov a dane)“.

20. Pokiaľ ide o vedenie rokovaní, odôvodnenia 4 až 7 tohto rozhodnutia uvádzajú:

- „(4) V súvislosti s ustanoveniami [návrhu] [revidovanej] dohody, ktoré sa týkajú tak otázok patriacich do právomoci Únie, ako aj otázok patriacich do právomoci členských štátov, sedem členských štátov, ktoré sú zmluvnými stranami aktuálnej Lisabonskej dohody, a Komisia sú splnomocnené Radou, aby sa spoločne zúčastnili rokovaní na diplomatickej konferencii na základe smerníc pre rokovania uvedených v prílohe.
- (5) Na účely zachovania zásad a cieľov Lisabonskej dohody a v záujme Únie je nevyhnutné vylúčiť každú možnosť, aby sa nečlenské štáty počas diplomatickej konferencie domáhali a aby vykonávali hlasovacie práva. Z tohto dôvodu bude sedem členských štátov [Únie], ktoré sú zmluvnými stranami [Lisabonskej] dohody, vykonávať svoje hlasovacie právo na základe spoločnej pozície a to aj v súvislosti so záležitosťami, ktoré patria do právomoci Únie.
- (6) Toto rozhodnutie nemá vplyv na účasť na diplomatickej konferencii a na výkon hlasovacieho práva počas tejto konferencie členskými štátmi, ktoré sú v súčasnosti zmluvnými stranami Lisabonskej dohody, v súvislosti s otázkami patriacimi do ich vlastnej právomoci.
- (7) S cieľom zabezpečiť jednotu vonkajšieho zastupovania Únie je vhodné, aby sedem členských štátov, ktoré sú zmluvnými stranami Lisabonskej dohody, a Komisia úzko spolupracovali počas celého rokovacieho procesu, v súlade s článkom 4 ods. 3 [...] ZEÚ.“

21. Výrok napadnutého rozhodnutia znie takto:

„Článok 1

Komisia je oprávnená zúčastniť sa, spolu so siedmimi členskými štátmi, ktoré sú zmluvnými stranami Lisabonskej dohody, na diplomatickej konferencii prijímajúcej [návrh] revidovanej dohody [...] o ochrane označení pôvodu a zemepisných označení v súvislosti so záležitosťami, ktoré patria do právomoci Únie.

Článok 2

V záujme Únie sedem členských štátov, ktoré sú zmluvnými stranami Lisabonskej dohody, vykonáva svoje hlasovacie právo v súvislosti so záležitosťami, ktoré patria do právomoci Únie, na základe spoločnej pozície.

Článok 3

Rokovania sú vedené v súlade so smernicami pre rokovania, uvedenými v prílohe.

Článok 4

Na diplomatickej konferencii prebehne primeraná koordinácia v súvislosti so záležitosťami, ktoré patria do právomoci Únie. Po tejto konferencii vypracujú vyjednávači bezodkladne správu pracovnej skupine Rady pre duševné vlastníctvo.“

22. Po prijatí napadnutého rozhodnutia vydala Komisia vyhlásenie, v ktorom v podstate vyjadrila svoj nesúhlas s právnym základom, z ktorého vychádzala Rada, ako aj s určením členských štátov za vyjednávačov v mene Únie.

III. Návrhy účastníkov konania a konanie pred Súdny dvorom

23. Komisia navrhuje, aby Súdny dvor:

- zrušil napadnuté rozhodnutie,
- zachoval účinky napadnutého rozhodnutia až do nadobudnutia účinnosti nového rozhodnutia prijatého Radou v primeranej lehote od vyhlásenia rozsudku Súdneho dvora a
- zaviazal Radu na náhradu trov konania.

24. Rada navrhuje, aby Súdny dvor:

- zamietol žalobu a
- zaviazal Komisiu na náhradu trov konania.

25. Rozhodnutiami z 27. novembra 2015 predseda Súdneho dvora povolil Českej republike, Spolkovej republike Nemecko, Helénskej republike, Španielskemu kráľovstvu, Francúzskej republike, Talianskej republike, Maďarsku, Holandskému kráľovstvu, Rakúskej republike, Portugalskej republike a Slovenskej republike vstup do konania ako vedľajším účastníkom na podporu návrhov Rady.

26. Rozhodnutiami z toho istého dňa predseda Súdneho dvora povolil Európskemu parlamentu vstup do konania ako vedľajšiemu účastníkovi na podporu návrhov Komisie.

27. Rozhodnutiami z 12. januára 2016 predseda Súdneho dvora povolil Spojenému kráľovstvu Veľkej Británie a Severného Írska vstup do konania ako vedľajším účastníkom konania na podporu návrhov Rady, za predpokladu, že by došlo k pojednávaniu.

28. Pojednávanie v predmetnej veci sa uskutočnilo 12. júna 2017.

IV. O žalobe

29. Komisia podporovaná Parlamentom na podporu svojej žaloby uvádza dva žalobné dôvody. Prvý žalobný dôvod je založený na tom, že napadnuté rozhodnutie uznáva existenciu právomoci členských štátov v rozpore s článkom 3 ZFEÚ, keďže rokovania sa týkajú dohody, ktorá patrí do výlučnej právomoci Únie. Druhý žalobný dôvod je založený na porušení článku 207 ods. 3 ZFEÚ, ako aj článku 218 ods. 3, 4 a 8 ZFEÚ z dôvodu, že Rada určila za „vyjednávačov“ členské štáty v oblasti, ktorá patrí do právomoci Únie, a neprijala napadnuté rozhodnutie v súlade s požadovanou väčšinou.

30. Prvý žalobný dôvod uvádzaný Komisiou sa delí na dve časti. V prvej časti, predstavujúcej stanovisko, ktoré Komisia podporovaná Parlamentom háji v prvom rade, Komisia uvádza, že návrh revidovanej dohody sa týka obchodných aspektov duševného vlastníctva, ktoré podľa článku 207 ods. 1 ZFEÚ patria do spoločnej obchodnej politiky. Táto politika však predstavuje jednu z domén, v ktorých Únia v súlade s článkom 3 ods. 1 ZFEÚ disponuje výlučnou právomocou, čo napadnuté rozhodnutie porušuje.

31. V druhej časti prvého žalobného dôvodu, prednesenej subsidiárne, Komisia tvrdí, opäť s podporou Parlamentu, že návrh revidovanej dohody môže ovplyvniť spoločné pravidlá prijaté Úniou v oblasti ochrany označení pôvodu a zemepisných označení a že napadnuté rozhodnutie preto porušilo výlučnú právomoc, ktorou Únia disponuje podľa článku 3 ods. 2 ZFEÚ.

32. Hneď na úvod uvádzam, že prvú časť prvého žalobného dôvodu považujem za dôvodnú, čo by podľa mňa malo stačiť na zrušenie napadnutého rozhodnutia. Vzhľadom na to nepovažujem za potrebné preskúmať druhú časť prvého žalobného dôvodu a druhý žalobný dôvod na účely rozhodnutia prejednávaneho sporu.

A. Hlavné tvrdenia účastníkov konania týkajúce sa prvej časti prvého žalobného dôvodu

33. Ako som už uviedol, Komisia podporovaná Parlamentom háji v prvom rade stanovisko, podľa ktorého napadnuté rozhodnutie patrí do výlučnej právomoci Únie v rozsahu, v akom sa toto rozhodnutie týka „obchodných aspektov duševného vlastníctva“ v zmysle článku 207 ods. 1 ZFEÚ a patrí tým do oblasti spoločnej obchodnej politiky.

34. Z tohto dôvodu je Únia jediná oprávnená rokovať o medzinárodných dohodách týkajúcich sa duševného vlastníctva, keďže s ohľadom na ich cieľ a obsah je preukázané, že tieto dohody majú špecifickú súvislosť s medzinárodným obchodom, napríklad jeho uľahčením prostredníctvom zjednocovania právnej úpravy.⁹ Na základe toho táto výlučná právomoc, ktorá sa zďaleka neobmedzuje na dohody týkajúce sa harmonizácie ochrany práv duševného vlastníctva dohodnuté v inštitucionálnom a procedurálnom rámci Svetovej obchodnej organizácie (WTO), zahŕňa predovšetkým ďalšie dohody, ktorých analýza od prípadu k prípadu preukazuje, že ich účelom je v prvom rade podpora obchodu s tovarmi a službami s tretími štátmi na základe vzájomnosti, zabezpečujúc týmto tovarom alebo službám rovnakú úroveň ochrany ako je tá, ktorá sa už na ne vzťahuje v rámci vnútorného trhu.¹⁰ To by mohol byť konkrétne prípad určitých dohôd, ktoré uzavrela WIPO.

35. Komisia a Parlament v predmetnej veci uvádzajú, že podobne ako Lisabonská dohoda, aj návrh revidovanej dohody má špecifickú súvislosť s medzinárodným obchodom. Nemá síce preambulu, ktorá by výslovne uvádzala jeho cieľ. Analýza jeho ustanovení a kontextu, do ktorého patrí, však preukazuje, že má za cieľ alebo následok poskytnúť označeniam pôvodu každej zmluvnej strany systém medzinárodného zápisu zabezpečujúceho ich právnu ochranu na území všetkých ostatných zmluvných strán proti riziku ich zneužitia alebo používania, ktoré môže narušiť ich bezúhonnosť a tým škodiť ich obchodovaniu v zahraničí. Uvedený návrh by tak zlepšil ochranu vývozov z Únie do tretích štátov, ktorá by inak závisela od zápisu v každej jednotlivej krajine, a teda od nejednotných záruk. Tento návrh preto v celom rozsahu patrí do výlučnej právomoci Únie, a to aj vtedy, ak bude systém ochrany, ktorý chce zaviesť, vykonaný orgánmi členských štátov v súlade s článkom 291 ZFEÚ.¹¹ Napokon Únia už sama uzavrela, na základe článku 207 ZFEÚ, určitý počet medzinárodných dohôd týkajúcich sa ochrany zemepisných označení, ako napríklad so Švajčiarskou konfederáciou alebo Čínskou ľudovou republikou, a Rada, ktorá nespochybňuje existenciu tejto praktiky, neuvádza dôvody, pre ktoré sa od nej v prejednávanej veci odchyľila.

36. Podľa názoru Komisie Rada v napadnutom rozhodnutí a vo svojich vyjadreniach pred Súdny dvor zaviedla chybnú paralelu medzi vonkajšími a vnútornými právomocami Únie. Právomoc Únie rokovať o návrhu revidovanej dohody by totiž skutočne mohla nájsť svoj zdroj v spoločnej obchodnej politike vzhľadom na cieľ a obsah tohto návrhu, hoci na jednej strane spoločné pravidlá Únie v oblasti ochrany označení pôvodu sú založené na spoločnej poľnohospodárskej politike, ako aj na aproximácii právnych úprav členských štátov, a hoci na strane druhej právomoci Únie v tomto štádiu boli

9 Rozsudok z 18. júla 2013, Daiichi Sankyo a Sanofi-Aventis Deutschland (C-414/11, EU:C:2013:520, body 50 až 60 a citovaná judikatúra).

10 Rozsudky z 12. mája 2005, Regione autonoma Friuli-Venezia Giulia a ERSA (C-347/03, EU:C:2005:285, body 71 až 83), a z 22. októbra 2013, Komisia/Rada (C-137/12, EU:C:2013:675, body 56 až 67).

11 Stanovisko 2/91 (Dohoda MOP č. 170) z 19. marca 1993 (EU:C:1993:106, bod 34).

vykonávané iba v súvislosti s označeniami pôvodu týkajúcimi sa poľnohospodárskych výrobkov, na rozdiel od tých, ktoré sa týkajú nepoľnohospodárskych výrobkov, ako to potvrdzuje najmä stanovisko 1/94¹² a rozsudky z 18. júla 2013, Daiichi Sankyo a Sanofi-Aventis Deutschland¹³ a z 22. októbra 2013, Komisia/Rada¹⁴.

37. Komisia napokon spochybňuje, že uvedenie nesprávneho právneho základu v napadnutom rozhodnutí predstavuje iba formálnu vadu, ako to tvrdí Rada. Toto nesprávne uvedenie má totiž tak právny, ako aj konkrétny vplyv na účasť Únie a siedmich členských štátov, ktoré sú zmluvnými stranami Lisabonskej dohody, na rokovaníach o návrhu revidovanej dohody. V každom prípade Komisia v tomto žalobnom dôvode napáda práve porušenie výlučnej právomoci Únie a nie iba uvedenie nesprávneho právneho základu.

38. Rada, podporovaná všetkými členskými štátmi, ktoré vstúpili do konania ako vedľajší účastníci, sa naopak domnieva, že návrh revidovanej dohody nepatrí do oblasti spoločnej obchodnej politiky a že Únia z tohto dôvodu nedisponovala výlučnou právomocou rokovať o ňom.

39. Rada v tomto smere zdôrazňuje, že na účely toho, aby medzinárodná dohoda, ktorá má byť prerokovaná v inom rámci, než je WTO, a ktorá sa týka iných otázok duševného vlastníctva, než sú tie, ktoré sú uvedené v Dohode o obchodných aspektoch práv duševného vlastníctva¹⁵, mohla byť považovaná za dohodu týkajúcu sa „obchodných aspektov duševného vlastníctva“ v zmysle článku 207 ods. 1 ZFEÚ, je potrebné, aby táto medzinárodná dohoda mala špecifickú súvislosť s medzinárodným obchodom.

40. Predovšetkým, na rozdiel od Dohody o obchodných aspektoch práv duševného vlastníctva, preskúmanej v rozsudku z 18. júla 2013, Daiichi Sankyo a Sanofi-Aventis Deutschland¹⁶, návrh revidovanej dohody nepatrí do inštitucionálneho a procesného rámca umožňujúceho domnievať sa, že má takúto špecifickú súvislosť. Okrem toho článku 3 a 4 Dohovoru o zriadení WIPO, podpísaného v Štokholme 14. júla 1967, uvádzajú, že hlavným cieľom tejto organizácie je podporiť prijatie opatrení na zlepšenie ochrany duševného vlastníctva, ako aj harmonizovať vnútroštátne právne úpravy v tejto oblasti a tento dohovor okrem toho neuvádza žiaden odkaz na obchodný cieľ. Navyše, na rozdiel od dohôd, o ktoré išlo v rozsudku z 22. októbra 2013, Komisia/Rada¹⁷, ktorý sa koniec koncov týkal obchodu so službami a nie ochrany práv duševného vlastníctva vzťahujúcich sa na výrobky, ako aj v rozsudku z 12. mája 2005, Regione autonoma Friuli-Venezia Giulia a ERSA¹⁸, samotný návrh revidovanej dohody nemá za cieľ zjednodušiť obchodovanie rozšírením právnej úpravy Únie na tretie štáty, ale podobne ako spoločné pravidlá prijaté Úniou na základe článku 114 ZFEÚ zaviesť mechanizmus ochrany tradičných výrobkov a informovania spotrebiteľov, uplatniteľný na všetky zmluvné strany vrátane Únie, ak by k nemu mala pristúpiť.

12 Stanovisko 1/94 (Dohoda pripojená k Dohode o založení WTO) z 15. novembra 1994 (EU:C:1994:384, bod 29).

13 C-414/11, EU:C:2013:520.

14 C-137/12, EU:C:2013:675.

15 Táto dohoda je uvedená v prílohe 1 C Dohody o založení WTO, podpísanej v Marrákeši 15. apríla 1994 a schválenej rozhodnutím Rady 94/800/ES z 22. decembra 1994 týkajúcim sa uzavretia dohôd v mene Európskeho spoločenstva, pokiaľ ide o záležitosti v rámci jeho kompetencie, ku ktorým sa dospelo na Uruguajskom kole multilaterálnych rokovaní (1986 – 1994) (Ú. v. ES L 336, 1994, s. 1; Mim. vyd. 11/021, s. 80).

16 C-414/11, EU:C:2013:520, body 52 až 55.

17 C-137/12, EU:C:2013:675.

18 C-347/03, EU:C:2005:285.

41. Navyše preskúmanie obsahu tohto návrhu potvrdzuje, že má za cieľ stanoviť jednotný procesný rámec ochrany označení pôvodu. Podľa Rady sa na tento cieľ vzťahuje hlavne článok 114 ZFEÚ, keďže revidovaná dohoda bude mať následky na platnú právnu úpravu všetkých zmluvných strán, keďže tieto budú povinné zaviesť procesné postupy na zosúladienie sa so systémom stanoveným v tejto dohode. V každom prípade Rada tvrdí, že ak by zavedenie týchto postupov malo mať následky na obchod s tovarom medzi všetkými zmluvnými stranami, tieto následky budú mať skôr druhotný a nepriamy charakter, než aby predstavovali jeden z hlavných cieľov sledovaných tohto dohodou.

42. Rada napokon spresňuje, že pokiaľ by sa Súdny dvor domnieval, že je to článok 207 ZFEÚ, ktorý predstavuje vhodný hmotnoprávny základ napadnutého rozhodnutia a nie článok 114 ZFEÚ, chybný odkaz na tento druhý článok by mal byť považovaný za formálnu vadu, ktorá nemôže odôvodniť zrušenie tohto rozhodnutia.¹⁹ V jednom aj druhom prípade totiž Rada správne odkázala na článok 218 ods. 3 a 4 ZFEÚ ako na procesnoprávny základ tohto rozhodnutia, na základe ktorého malo byť napadnuté rozhodnutie prijaté v Rade kvalifikovanou väčšinou a bez účasti Parlamentu.

43. Uvádzam tiež, že Komisia a Parlament na jednej strane a Rada a členské štáty, ktoré vstúpili do konania ako vedľajší účastníci, na druhej strane zotrvali počas pojednávania na svojich stanoviskách a doplnili ich odkazmi na stanoviská Súdneho dvora č. 3/15²⁰ a 2/15.

B. Moje posúdenie

44. Domnievam sa, rovnako ako Komisia a Parlament, že návrh revidovanej dohody patrí do spoločnej obchodnej politiky. Z toho vyplýva, že z dôvodu, že napadnuté rozhodnutie nebolo prijaté na základe článku 207 ZFEÚ, jeho prijatím bola narušená výlučná právomoc, ktorú Únii priznáva článok 3 ods. 1 ZFEÚ v tejto oblasti.

45. Treba pripomenúť, že v súlade s článkom 3 ods. 1 písm. e) ZFEÚ má Únia výlučnú právomoc v oblasti spoločnej obchodnej politiky.

46. Podľa článku 207 ods. 1 ZFEÚ táto politika „vychádza z jednotných zásad, najmä vo vzťahu k úpravám colných sadzieb, uzavieraniu colných a obchodných dohôd týkajúcich sa obchodu s tovarom a službami, k obchodným aspektom duševného vlastníctva, priamym zahraničným investíciám, zjednocovaniu liberalizačných opatrení, vývozných politiky, ako aj k opatreniam na ochranu obchodu, napríklad v prípade dumpingu a subvencií. Spoločná obchodná politika sa uskutočňuje v rámci zásad a cieľov vonkajšej činnosti Únie“.

47. Ako Súdny dvor nedávno pripomenul, z tohto ustanovenia a najmä z jeho druhej vety, podľa ktorej sa spoločná obchodná politika uskutočňuje v rámci „vonkajšej činnosti Únie“, vyplýva, že táto politika sa týka obchodovania s tretími štátmi.²¹

48. V tomto smere z ustálenej judikatúry vyplýva, že samotná okolnosť, že akt Únie, akým je dohoda uzavretá Úniou, môže mať určité dôsledky na medzinárodný obchod s jedným alebo viacerými tretími štátmi, nepostačuje na prijatie záveru, že tento akt musí byť zaradený do kategórie dohôd, ktoré patria do spoločnej obchodnej politiky. Naopak, akt Únie spadá do oblasti tejto politiky, ak sa špecificky týka medzinárodného obchodu tým, že jeho účelom je najmä podporovať, uľahčovať alebo upravovať tieto obchodné vzťahy a má na ne priamy a bezprostredný účinok.²²

19 Rada v tomto smere cituje najmä rozsudok z 10. septembra 2015, Parlament/Rada (C-363/14, EU:C:2015:579, bod 27 a citovaná judikatúra).

20 Stanovisko 3/15 (Marrákešská zmluva o uľahčení prístupu k uverejneným dielam) zo 14. februára 2017 (EU:C:2017:114).

21 Pozri najmä stanovisko 2/15 (bod 35 a citovaná judikatúra).

22 Pozri najmä stanovisko 2/15 (bod 36 a citovaná judikatúra).

49. Inak povedané, medzinárodné záväzky prijaté Úniou v oblasti duševného vlastníctva patria pod pojem „obchodné aspekty duševného vlastníctva“ v zmysle článku 207 ods. 1 ZFEÚ, ak majú špecifickú súvislosť s medzinárodným obchodom vzhľadom na to, že sú určené hlavne na podporu, uľahčenie alebo úpravu tohto obchodu a majú naň priamy a bezprostredný účinok.²³

50. Z toho vyplýva, že iba tie ustanovenia návrhu revidovanej dohody, ktoré majú špecifickú súvislosť, vo vyššie uvedenom zmysle, s medzinárodným obchodom medzi Úniou a tretími štátmi, patria do oblasti spoločnej obchodnej politiky.

51. V dôsledku toho treba overiť, či sú ustanovenia obsiahnuté v tomto návrhu revidovanej dohody určené na podporu, uľahčenie alebo úpravu tohto obchodu a majú naň priamy a bezprostredný účinok.

52. Toto overenie znamená preskúmať vhodnosť alebo nevhodnosť hmotnoprávneho základu, z ktorého vychádzala Rada pri prijatí napadnutého rozhodnutia, a to článku 114 ZFEÚ namiesto článku 207 ZFEÚ, ktorý predstavuje hmotnoprávny základ uvedený v odporúčaní Komisie. Súhlasím v tomto smere so stanoviskom Rady, podľa ktorého definícia správneho právneho základu aktu Únie predstavuje nevyhnutný predpoklad každého posúdenia rozdelenia právomocí medzi Úniou a jej členskými štátmi.

53. K tejto otázke pripomínam, že podľa ustálenej judikatúry Súdneho dvora musí voľba právneho základu aktu Únie vychádzať z objektívnych skutočností, ktoré môžu byť predmetom súdneho preskúmania, medzi ktoré patrí cieľ a obsah tohto aktu.²⁴

54. Vzhľadom na to, že v prejednávanej veci je cieľom napadnutého rozhodnutia začatie rokovaní o návrhu revidovanej Lisabonskej dohody o ochrane označení pôvodu a zemepisných označení, toto rozhodnutie treba preskúmať tak v spojení s Lisabonskou dohodou, ako aj s týmto návrhom revidovanej dohody.

55. V tomto smere pripomínam, že podľa článku 1 Lisabonskej dohody štáty, ktoré sú jej zmluvnými stranami, tvoria Osobitnú úniu v rámci Únie na ochranu priemyslového vlastníctva založenej Parížskym dohovorom a zaväzujú sa podľa podmienok tejto dohody chrániť na svojom území označenia pôvodu výrobkov iných krajín Osobitnej únie od okamihu, keď sú zapísané na Medzinárodnom úrade duševného vlastníctva WIPO.

56. Články 3 až 7 tejto dohody upravujú podmienky ochrany označení pôvodu, na ktoré sa vzťahuje, ako aj spôsoby ich zápisu Medzinárodným úradom duševného vlastníctva WIPO.

57. Jej článok 8 uvádza, že konania potrebné na to, aby sa zabezpečila ochrana týchto označení pôvodu, sa budú môcť vykonávať v každej krajine Osobitnej únie podľa jej národného zákonodarstva.

58. Preskúmanie návrhu revidovanej dohody, rovnako ako návrhu smerníc pre rokovania, ktoré sú uvedené v prílohe napadnutého rozhodnutia, naznačuje, že tento druhý návrh má v prvom rade za cieľ zlepšiť a zmodernizovať právny rámec Lisabonského systému na účely zvýšenia jeho atraktívnosti pre budúcich nových členov pri súčasnom zachovaní zásad a cieľov Lisabonskej dohody. Návrh revidovanej dohody sa snaží predovšetkým zabezpečiť úroveň ochrany, ktorú Lisabonská dohoda priznáva označeniam pôvodu, a rozšíriť ju na zemepisné označenia. Tento návrh sleduje tiež spresnenie a objasnenie pravidiel Lisabonského systému v súvislosti so žiadosťou o zápis a platnosťou

23 Pozri najmä stanovisko 2/15 (bod 112 a citovanú judikatúru).

24 Pozri najmä rozsudok z 22. októbra 2013, Komisia/Rada (C-137/12, EU:C:2013:675, bod 52 a citovaná judikatúra).

medzinárodných zápisov, hmotnoprávnymi a procesnými aspektmi ochrany, ktorá sa na území každej zmluvnej strany musí vzťahovať na zapísané označenia pôvodu a zemepisné označenia, ako aj v súvislosti s odmietnutím účinkov medzinárodného zápisu. Napokon návrh revidovanej dohody stanovuje možnosť medzivládnych organizácií zúčastniť sa Lisabonského systému.

59. Z týchto skutočností vyplýva, že návrh revidovanej dohody sa vzhľadom na svoj obsah snaží predovšetkým rozšíriť ochranu priznanú označeniam pôvodu na zemepisné označenia a posilniť systém medzinárodného zápisu a vzájomnej ochrany, zavedený Lisabonskou dohodou.

60. V tomto smere možno vidieť paralelu s niektorými ustanoveniami zamýšľanej dohody o voľnom obchode medzi Úniou a Singapurskou republikou, ktorá je predmetom stanoviska 2/15. Táto dohoda totiž obsahuje záväzky z oblasti duševného vlastníctva, ktoré sú uvedené v kapitole 11 tejto dohody. Presnejšie, uvedená dohoda obsahuje nasledujúce ustanovenia v oblasti zemepisných označení.

61. Článok 11.17 ods. 1 zamýšľanej dohody ukladá každej zmluvnej strane povinnosť zriadiť „systémy zápisu zemepisných označení do registra a ich ochrany na svojom území pre tie kategórie vín, liehovín, poľnohospodárskych výrobkov a potravín, ktoré považuje za vhodné“. Tieto systémy musia zahŕňať určité procesné prvky, ktoré sú opísané v odseku 2 uvedeného článku 11.17 a ktoré predovšetkým umožňujú zohľadniť oprávnené záujmy tretích osôb. V odseku 3 tohto článku sa dodáva, že chránené zemepisné označenia každej zmluvnej strany budú zapísané do zoznamu, ktorý spravuje „Výbor pre obchod“ ustanovený zamýšľanou dohodou. Zemepisné označenia, ktoré sú zapísané v tomto zozname, musí každá zmluvná strana na základe článku 11.19 tejto dohody chrániť tak, aby dotknutí podnikatelia mohli zabrániť konaniu tretích osôb, ktoré uvádza verejnosť do omylu alebo predstavuje iné konania nekalej hospodárskej súťaže.²⁵

62. Súdny dvor vo svojom stanovisku uvádza, že všetky ustanovenia týkajúce sa autorských práv a s nimi súvisiacich práv, ochranných známk, zemepisných označení, dizajnov, patentov, údajov z testov a rastlinných odrôd uvedených v kapitole 11 zamýšľanej dohody, ktoré sú tvorené jednak pripomenutím existujúcich mnohostranných medzinárodných záväzkov a jednak dvojstrannými záväzkami, majú podľa znenia článku 11.1 ods. 1 písm. b) tejto dohody za cieľ najmä zabezpečiť, aby bola právam duševného vlastníctva podnikateľov z Únie a Singapuru poskytnutá „primeraná úroveň“ ochrany.²⁶

63. Podľa Súdneho dvora ustanovenia kapitoly 11 uvedenej dohody umožňujú singapurským podnikateľom a podnikateľom z Únie získať na území druhej zmluvnej strany určitú homogénnu ochranu práv duševného vlastníctva a tým prispievajú k tomu, že majú pri slobodnom obchodovaní s tovarom a službami medzi Úniou a Singapurskou republikou rovnaké postavenie.²⁷

64. Súdny dvor z toho vo svojom stanovisku predovšetkým vyvodil, že ustanovenia kapitoly 11 zamýšľanej dohody majú skutočne za cieľ, ako to uvádza článok 11 ods. 1 tejto dohody, „uľahčiť výrobu a [uvádzanie na trh] inovatívnych a tvorivých produktov a poskytovanie služieb medzi zmluvnými stranami“ a „zvýšiť prínosy obchodu a investícií“.²⁸

²⁵ Pozri bod 116 stanoviska 2/15.

²⁶ Pozri bod 121 stanoviska 2/15.

²⁷ Pozri bod 122 stanoviska 2/15. Súdny dvor uvádza, že „to isté platí v prípade článkov 11.36 až 11.47 zamýšľanej dohody, ktoré ukladajú každej zmluvnej strane povinnosť ustanoviť určité postupy a opatrenia v oblasti občianskych súdnych konaní, ktoré umožnia dotknutým osobám uplatniť a dosiahnuť dodržiavanie ich práv duševného vlastníctva“ (bod 123), ako aj v prípade „článkov 11.48 až 11.50 dohody, ktoré ukladajú obom zmluvným stranám povinnosť stanoviť postupy na identifikáciu falšovaného alebo pirátskeho tovaru colnými orgánmi a zaviesť možnosť, na základe ktorej môže majiteľ práv duševného vlastníctva požiadať v prípade podozrenia z falšovania alebo pirátstva o pozastavenie prepustenia tohto tovaru“ (bod 124). Tieto ustanovenia zaručujú pre prvých uvedených „určitú rovnorodosť medzi úrovňami súdnej ochrany poskytnutej majiteľom práv duševného vlastníctva v Únii a Singapure“ (bod 123) a pokiaľ ide o druhých, „určitú rovnorodosť medzi dostupnými nástrojmi, ktoré chránia majiteľov práv duševného vlastníctva proti prepusteniu falšovaného alebo pirátskeho tovaru v Únii a Singapure“ (bod 124).

²⁸ Pozri bod 125 stanoviska 2/15.

65. Súdny dvor z toho tiež vyvodil, že táto kapitola vôbec nespadá do rámca harmonizácie právnych predpisov členských štátov Únie, ale má za cieľ upraviť liberalizáciu obchodu medzi Úniou a Singapurskou republikou.²⁹

66. Súdny dvor napokon uvádza, že vzhľadom na významné miesto ochrany práv duševného vlastníctva z hľadiska obchodu s tovarom a službami vo všeobecnosti a konkrétne v boji proti nelegálnemu obchodu majú ustanovenia kapitoly 11 zamýšľanej dohody priame a bezprostredné účinky na obchod medzi Úniou a Singapurskou republikou.³⁰

67. Podľa Súdneho dvora z toho vyplýva, že na základe kritérií pripomenutých v bodoch 36 a 112 tohto stanoviska sa kapitola 11 zamýšľanej dohody týka „obchodných aspektov duševného vlastníctva“ v zmysle článku 207 ods. 1 ZFEÚ.³¹ Hlavným cieľom tejto kapitoly je totiž uľahčovať a podporovať obchod medzi Úniou a Singapurskou republikou a jej ustanovenia majú priame a bezprostredné účinky na tento obchod v zmysle judikatúry pripomenutej v bodoch 36 a 112 tohto stanoviska. Súdny dvor z toho vyvodzuje, že táto kapitola patrí do výlučnej právomoci Únie podľa článku 3 ods. 1 písm. e) ZFEÚ.³²

68. Úvahu, ktorú Súdny dvor uviedol vo svojom stanovisku 2/15, považujem vo veľkej miere za použiteľnú v rámci prejednávanej žaloby.

69. Z pravidiel uvedených v návrhu revidovanej dohody totiž vyplýva, že označenia pôvodu a zemepisné označenia, ktoré boli zapísané na Medzinárodnom úrade duševného vlastníctva WIPO, musia byť chránené každou zmluvnou stranou tak, aby dotknutí podnikatelia mohli zabrániť konaniu tretích osôb, ktoré uvádza verejnosť do omylu alebo predstavuje iné konanie nekalej hospodárskej súťaže.

70. Ako správne uvádzajú Komisia a Parlament, preskúmanie obsahu návrhu revidovanej dohody a kontextu, do ktorého tento návrh patrí, preukazuje, že napriek tomu, že neobsahuje preambulu výslovne vyjadrujúcu jeho cieľ, cieľom a následkom tohto návrhu revidovanej dohody je poskytnúť označeniam pôvodu a zemepisným označeniam každej zmluvnej strany systém medzinárodného zápisu zabezpečujúci ich právnu ochranu na území všetkých ostatných zmluvných strán proti riziku ich zneužitia alebo používania, ktoré môže narušiť ich nedotknuteľnosť a tým škodiť obchodovaniu s nimi v zahraničí. Tento návrh revidovanej dohody by tým mohol zlepšiť ochranu vývozov z Únie do tretích štátov, ktorá by inak závisela od zápisu v každej jednotlivej krajine, a teda od nejednotných záruk.

71. Ustanovenia návrhu revidovanej dohody tak umožňujú podnikateľom každého zmluvného štátu Lisabonskej dohody získať na území ostatných zmluvných strán určitú homogénnu ochranu označení pôvodu a zemepisných označení. Tieto ustanovenia tak prispievajú k ich rovnocennej účasti pri slobodnom obchodovaní s tovarom medzi štátmi, ktoré sú zmluvnými stranami Lisabonskej dohody. Zavedením medzinárodného systému vzájomnej ochrany označení pôvodu a zemepisných označení môže mať návrh revidovanej dohody preto priamy vplyv na obchodovanie s tovarom chráneným týmto právom duševného vlastníctva.³³

72. Navyše uvedené ustanovenia vôbec nepatria do rámca harmonizácie právnych úprav členských štátov Únie.

²⁹ Pozri bod 126 stanoviska 2/15.

³⁰ Pozri bod 127 stanoviska 2/15.

³¹ Pozri bod 128 stanoviska 2/15.

³² Pozri bod 130 stanoviska 2/15.

³³ Pozri najmä analogicky rozsudok z 12. mája 2005, Regione autonoma Friuli-Venezia Giulia a ERSa (C-347/03, EU:C:2005:285, bod 81).

73. Dodávam, že existencia takej medzinárodnej dohody, akou je Lisabonská dohoda, je nerozlučne spätá s existenciou obchodných vzťahov medzi štátmi, ktoré sú zmluvnými stranami tejto dohody. Inak povedané, táto dohoda by nemala zmysel bez obchodovania medzi štátmi, ktoré sú jej zmluvnými stranami.

74. Z vyššie uvedených skutočností vyplýva, že vzhľadom na významné miesto ochrany práv duševného vlastníctva z hľadiska obchodu s tovarom a službami vo všeobecnosti a konkrétne v boji proti nelegálnemu obchodu, majú ustanovenia návrhu revidovanej dohody za hlavný cieľ uľahčenie a úpravu obchodu medzi štátmi, ktoré sú zmluvnými stranami Lisabonskej dohody a z tohto dôvodu môžu mať naň priamy a bezprostredný účinok.

75. Okolnosť, že na rozdiel od návrhu revidovanej dohody, ktorý je predmetom napadnutého rozhodnutia, predstavuje zamýšľaná dohoda o voľnom obchode medzi Úniou a Singapurskou republikou, ktorá je predmetom stanoviska 2/15, dohodu, ktorej predmet a účel spočívajú vo „vytvorení zóny voľného obchodu“ a „liberalizácii a ... uľahčení obchodu a investícií medzi zmluvnými stranami“³⁴, nebráni podľa môjho názoru tomu, aby úvaha Súdneho dvora v súvislosti s ustanoveniami tejto dohody týkajúcimi sa zemepisných označení mohla byť analogicky uplatnená v rámci prejednávanej žaloby.

76. Nezdá sa mi totiž, že by Súdny dvor na jednej strane dal vo svojich vyššie uvedených úvahách rozhodujúci dôraz na konštatovanie, podľa ktorého sú ustanovenia týkajúce sa zemepisných označení súčasťou dohody o voľnom obchode. Na druhej strane, a v každom prípade, integrácia ustanovení, ktorých predmetom je zabezpečiť vzájomnú ochranu zemepisných označení, do takéhoto typu dohody naozaj preukazuje, sama osebe a bez ohľadu na povahu alebo označenie medzinárodnej dohody, existenciu skutočného vzťahu medzi touto ochranou a rozvojom medzinárodného obchodu.

77. Okrem toho nespochybňujem skutočnosť, že duševnému vlastníctvu je popri ochrane know-how vlastné povzbudenie tvorivej činnosti. Presnejšie, ako to správne vysvetlila Rada vo svojich pripomienkach, cieľom zemepisných označení je zachovanie tradičných znalostí, kultúrnych prejavov a osobitných výrobných postupov a zabezpečenie toho, aby spotrebitelia získali dôveryhodné informácie o kvalite dotknutých výrobkov.

78. Pokiaľ sa však ochrana týchto práv duševného vlastníctva uskutočňuje prostredníctvom revízie takej medzinárodnej dohody, akou je Lisabonská dohoda, dôvod jej existencie je úzko spojený s existenciou obchodných vzťahov medzi zmluvnými stranami tejto dohody a s vôľou týchto strán rozvíjať obchodné vzťahy.

79. Domnievam sa preto, že z hľadiska každej zo zmluvných strán Lisabonskej dohody je zavedenie systému ochrany označení pôvodu a zemepisných označení odôvodnené predovšetkým vôľou vyvážiť know-how so zárukou, že nedôjde k jeho narušeniu. Prvotný cieľ ochrany vyplývajúcej z takej medzinárodnej dohody, akou je Lisabonská dohoda, ako aj z návrhu revidovanej dohody je teda lojálne rozvíjať obchodovanie medzi zmluvnými stranami, pričom ochrana know-how je podmienkou tohto rozvoja a nie cieľom samým osebe.

80. Rada si podľa môjho názoru zamieňa cieľ sledovaný hmotnoprávnymi predpismi práva Únie, upravujúcimi udelenie označení pôvodu a zemepisných označení, s cieľom sledovaným medzinárodným systémom vzájomnej ochrany označení pôvodu a zemepisných označení, ktorý je zavedený v návrhu revidovanej dohody.

³⁴ Pozri bod 32 stanoviska 2/15.

81. Udelenie zemepisného označenia určitému výrobku, spätého s jeho pôvodom a spôsobom jeho výroby, znamená uznať osobitné kvality tohto výrobku. Zemepisné označenie zvyšuje trhovú hodnotu výrobkov, ktorým bolo priznané, zaručujúc, že vďaka ich osobitným charakteristikám sa odlišujú od ostatných podobných výrobkov. Vďaka týmto charakteristikám sú výrobkami s veľkým vývozným potenciálom. Zavedenie medzinárodného systému vzájomnej ochrany označení pôvodu a zemepisných označení znamená, že s výrobkami, na ktoré sa bude vzťahovať, možno obchodovať na medzinárodnej úrovni bez obáv, že dôjde k zneužitiu ich povesti. Zabezpečením toho, aby medzinárodný obchod neohrozil označenia kvality, môže teda zavedenie tohto systému podporiť obchod s týmito výrobkami. Navyše táto ochrana môže zvýšiť renomé týchto výrobkov a zároveň podporiť dopyt po nich zo strany spotrebiteľov, ako aj povzbudiť podniky, ktoré ich vyrábajú, vo vývoze týchto výrobkov do štátov, ktoré sú zmluvnými stranami Lisabonskej dohody.

82. V tomto ohľade sa teda skutočne možno domnievať, že návrh revidovanej dohody má špecifickú súvislosť s medzinárodným obchodom vzhľadom na to, že je určený hlavne na uľahčenie a úpravu tohto obchodu a má naň priamy a bezprostredný účinok.

83. V tomto smere nie je podstatné, že ani napadnuté rozhodnutie, ani návrh revidovanej dohody a ani Lisabonská dohoda výslovne neuvádzajú, že majú za cieľ podporiť, uľahčiť alebo upraviť medzinárodný obchod. Absencia tohto ustanovenia totiž nemôže mať za následok zánik existencie špecifickej súvislosti, ktorú preukazuje preskúvanie obsahu návrhu revidovanej dohody a kontextu, do ktorého patrí, medzi zavedením systému medzinárodnej vzájomnej ochrany označení pôvodu a zemepisných označení medzi zmluvnými stranami Lisabonskej dohody na jednej strane, a rozvojom medzinárodného obchodu medzi tými istými zmluvnými stranami na strane druhej.

84. Na rozdiel od toho, čo možno vyvodiť z hmotnoprávneho základu, z ktorého vychádza prijatie napadnutého rozhodnutia, cieľom zavedenia medzinárodného systému vzájomnej ochrany označení pôvodu a zemepisných označení v rámci určitej skupiny štátov, ktorý je predmetom napadnutého rozhodnutia, nie je aproximácia vnútroštátnych ustanovení členských štátov s cieľom vytvorenia a fungovania vnútorného trhu, v súlade s ustanovením článku 114 ods. 1 ZFEÚ. Jeho ťažisko sa posúva a je to právny základ upravujúci vonkajšie aspekty činnosti Únie, ktorý sa stáva relevantným, v danom prípade článok 207 ZFEÚ.

85. Okrem toho treba spresniť, že na rozhodnutie o tom, či sa určitá medzinárodná dohoda týka „obchodných aspektov duševného vlastníctva“ v zmysle článku 207 ods. 1 ZFEÚ, a teda patrí do obchodnej politiky Únie, nepovažujem za rozhodujúci inštitucionálny rámec, pod dohľadom ktorého je táto dohoda dojednaná. Predovšetkým, ako vyplýva z judikatúry Súdneho dvora,³⁵ nie je možné požadovať, aby bola uvedená dohoda na účely zaradenia sa do tejto politiky dohodnutá pod dohľadom WTO alebo, všeobecnejšie, v určitom inštitucionálnom rámci. Popri dvojstranných obchodných dohodách dojednaných Úniou a mnohostranných dohodách dojednaných v rámci WTO alebo pod dohľadom iných medzinárodných organizácií možno rokovanie Únie o „obchodných aspektoch duševného vlastníctva“ podľa článku 207 ods. 1 ZFEÚ, ako sú tie, ktoré sa týkajú ochrany označení pôvodu a zemepisných označení, viesť v rámci WIPO.

86. Okrem toho uvádzam, že nesúhlasím s tvrdením Rady, že uvedenie článku 114 ZFEÚ ako hmotnoprávneho základu, hoci nesprávneho, predstavuje čisto formálnu vadu, ktorá nie je spôsobilá vyvolať zrušenie napadnutého rozhodnutia. Voľba článku 207 ZFEÚ ako právneho základu určitého aktu Únie totiž prináša osobitné procesné dôsledky v prípade rokovaní alebo uzavretí dohôd s jedným alebo viacerými tretími štátmi alebo medzinárodnou organizáciou. Článok 207 ods. 3 ZFEÚ totiž spresňuje, že v takej situácii sa uplatní článok 218 ZFEÚ, „pokiaľ nie je v osobitných ustanoveniach“ článku 207 ZFEÚ ustanovené inak. Napríklad, ako je výslovne stanovené v článku 3 odporúčania Komisie, Komisia vedie rokovania v spolupráci s osobitným výborom stanoveným v článku 207

³⁵ Pozri rozsudky z 12. mája 2005, Regione autonoma Friuli-Venezia Giulia a ERSI (C-347/03, EU:C:2005:285), a z 22. októbra 2013, Komisia/Rada (C-137/12, EU:C:2013:675).

ods. ZFEÚ. Existencia týchto osobitných ustanovení, ktoré odlišujú postup rokovania a uzavretia dohôd patriacich do spoločnej obchodnej politiky od tých, ktoré sa podľa článku 218 ZFEÚ uplatňujú na ostatné typy medzinárodných dohôd, robí, sama osebe, rozhodujúcim uvedenie správneho právneho základu, v danom prípade článku 207 ZFEÚ.

87. Domnievam sa, že zo všetkých predchádzajúcich úvah vyplýva, že napadnuté rozhodnutie sleduje cieľ, ktorý má špecifickú súvislosť so spoločnou obchodnou politikou, na základe čoho bolo na účely jeho prijatia potrebné uplatniť právny základ tvorený článkom 207 ZFEÚ. To tiež znamená, že napadnuté rozhodnutie patrí podľa článku 3 ods. 1 písm. e) ZFEÚ do oblasti, na ktorú sa vzťahuje výlučná právomoc Únie.

88. Podľa môjho názoru z toho vyplýva, že prvá časť prvého žalobného dôvodu uvádzaného Komisiou je dôvodná a že z tohto dôvodu treba napadnuté rozhodnutie zrušiť. Ako som uviedol vyššie, nepovažujem preto za potrebné preskúmať druhú časť prvého žalobného dôvodu a druhý žalobný dôvod, ktoré Komisia uviedla na podporu svojej žaloby.

89. Pokiaľ ide o tento druhý žalobný dôvod, dodávam, že jeho preskúmanie sa zdá byť o to menej potrebné, že procesné postupy prijaté v napadnutom rozhodnutí na účely rokovania o návrhu revidovanej dohody treba v každom prípade považovať za chybné už od začiatku, keďže toto rozhodnutie nebolo prijaté na základe článku 207 ZFEÚ, a teda nedodržiava osobitné procesné ustanovenia stanovené týmto článkom.

90. Navrhujem napokon, aby Súdny dvor zachoval účinky napadnutého rozhodnutia, pokiaľ nadobudne účinnosť nový akt Únie, ktorý ho má nahradiť.

V. O trovách

91. Podľa článku 138 ods. 1 Rokovacieho poriadku Súdneho dvora účastník konania, ktorý nemal vo veci úspech, je povinný nahradiť trovy konania, ak to bolo v tomto zmysle navrhnuté. Keďže Komisia navrhla zaviazat' Radu na náhradu trov konania a Rada nemala úspech vo svojich dôvodoch, je opodstatnené zaviazat' ju na náhradu trov konania.

92. Podľa článku 140 ods. 1 tohto rokovacieho poriadku Česká republika, Spolková republika Nemecko, Helénska republika, Španielske kráľovstvo, Francúzska republika, Talianska republika, Maďarsko, Holandské kráľovstvo, Rakúska republika, Portugalská republika, Slovenská republika, Spojené kráľovstvo, ako aj Parlament znášajú svoje vlastné trovy konania.

VI. Návrh

93. Vzhľadom na vyššie uvedené úvahy navrhujem, aby Súdny dvor rozhodol takto:

1. Rozhodnutie Rady Európskej únie zo 7. mája 2015, ktorým sa povoľuje začatie rokovaní o revidovanej Lisabonskej dohode o ochrane označení pôvodu a zemepisných označení v súvislosti so záležitosťami, ktoré patria do právomoci Európskej únie, sa zrušuje.
2. Účinky tohto rozhodnutia ostávajú zachované, pokiaľ nadobudne účinnosť nový akt Únie, ktorý ho má nahradiť.
3. Rada je povinná nahradiť trovy konania.

4. Česká republika, Spolková republika Nemecko, Helénska republika, Španielske kráľovstvo, Francúzska republika, Talianska republika, Maďarsko, Holandské kráľovstvo, Rakúska republika, Portugalská republika, Slovenská republika, Spojené kráľovstvo Veľkej Británie a Severného Írska, ako aj Európsky parlament znášajú svoje vlastné trovy konania.